

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 23 Ἀπριλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 21

© ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ©

«Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα...»

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἔτσι ἦταν. Μὰ ἐγὼ τέτοιος κουτούλιακας ποὺ εἶμαι δὲν τὸ πρό-
σεξα. Σωθήκαμε!.. Μὰ, ποῖον νὰ
δείχνῃ ἄραγε;

Τὸ οὐρλιασμα σταμάτησε. Ὁ Τὸμ
τέντωσε τ' αὐτιά του.

—Σσοῦτ, τί εἶναι τοῦτο; μουρ-
μούρισε. Σὺν νὰ γρυλλίξῃ γουρούνι.

—Μπα, αὐτὸ εἶναι ροχαλητό.

—Δίκιο ἔχεις· μὰ ἀπὸ ποῦ νὰ
ἐρχεται;

—Μοῦ φαίνεται σὺν νᾶρχεται ἀπὸ
τὴν ἄλλην ἄκρῃ. Ἔτσι ἀκούγεται
τοῦλάχιστον. Καμμιά φορὰ ἐρχεται
ὁ πατέρας μου καὶ κοιμάται ἐδῶ πέ-
ρα, μὰ ἐκεῖνος, μάτια μου, ὅταν ρο-
χαλίζει ξυπνάει καὶ πεθαμμένον. Ὅ-
πως κι' ἂν εἶναι μοῦ φαίνεται πὼς
ἐδῶ δὲν ἐρχεται πιά.

Ἡ περιέργεια κυρίευσε πάλι τὶς
φυχῆς τῶν παιδιῶν,

—Χώκ, ἂν τραβήξω ἐγὼ μπρο-
στά, ἔρχεσαι ἐσὺ ἀπὸ πίσω μου;

—Χρὶ, καὶ τόσο πολὺ δὲν μοῦ
γουστάρει. Κι' ἂν τύχη κι' εἶναι ὁ
Ἰνδιάνος, ὁ Τζέσε;

Ὁ Τὸμ ἀνατρίχιασε σ' αὐτὴ τὴ
σκέψῃ. Ὑστερα ὅμως ἄρχισε πάλι
νὰ τοὺς κυριεύῃ ἡ περιέργεια καὶ
συμφώνησαν νὰ ἐξετάσουν τὸ πράγ-
μα ἀλλὰ νὰ τὸ βάλουν εὐθὺς στὰ πό-
δια ἂν τύχη καὶ σκαματοῦσε τὸ ρο-
χαλητό. Ἔτσι προχώρησαν περπα-
τώντας μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὁ
ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὅταν βρί-
σκονταν πέντε βήματα μακριὰ ἀπὸ
ἐκεῖνον ποὺ ροχαλίζει, ὁ Τὸμ ἐπάτη-
σε κάποιο ξερόκλαδο ποὺ ἔσπασε κά-
νοντας κρότο. Ὁ ἄνθρωπος τότε ἀνα-
στέναξε καὶ γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευ-
ρό, ἔτσι ὥστε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
ἔπεσε ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Ἦταν
ὁ Μοῦφ Πόττερ. Οἱ καρδιές τῶν δύο

παιδιῶν εἶχαν πάψει νὰ κτυποῦν τὴ
στιγμὴ ποὺ εἶχε κουνηθεῖ ὁ ἄνθρω-
πος, τώρα πιά ὅμως τοὺς εἶχε ἐξα-
φανιστεῖ κάθε τους φόβος. Ἐφυγαν
πάλι σιγά-σιγά, πέρασαν ἀπὸ μέσα
ἀπὸ τὴν μισογκρεμισμένη μάντρα καὶ
στάθηκαν ἀπέξω γιὰ ν' ἀποχαιρετι-
στοῦν. Τότε ἀκούστηκε καὶ πάλι ἐ-
κεῖνο τὸ μακρόσυρτο, παραπονεμέ-
νο οὐρλιασμα—μέσα στὴ σιγαλιά τῆς
νύχτας. Τὰ παιδιὰ γύρισαν τὸ κεφά-
λι τους καὶ εἶδαν τὸ ξένο σκυλὶ νὰ
στέκεται λίγα βήματα μακρότερα ἀπὸ
τὸ μέρος ὅπου κοιμόταν ὁ Πόττερ.
Τὸ κεφάλι του τὸ εἶχε γυρισμένο
κατὰ τὸ μέρος του καὶ ὅταν οὐρλια-
ζε τὸ σήκωνε ψηλά, στὸν οὐρανό.

—Ὡ θε μου, αὐτὸν δείχνει! φῶ-
ναξαν καὶ τὰ δύο παιδιὰ μὲ μιὰ φωνή.

—Ὡχ, καυμένη Τόμ, ἔκανε ὕστε-
ρα ὁ Χώκ. Μοῦ εἶπαν πὼς στοῦ Τζόν-
νυ Μίλλερ τὸ σπίτι, τώρα καὶ περισ-
σότερο ἀπὸ ἓνα μῆνα εἶχε ἔρθει κα-
τὰ τὰ μεσάνυχτα ἓνας σκύλος καὶ οὐρ-
λιαζε, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ εἶχε ἀκου-
στεῖ μιὰ κουκουδάγια νὰ κρῶζῃ πάνω
στὰ κεραμίδια τους, καὶ ὅμως ὡς τὴν
ώρα κανεὶς τους δὲν πέθανε.

—Τὸ ξέρω, μ' αὐτὸ δὲν σημαίνει
τίποτε. Μήπως τὸ ἴδιο βράδυ δὲν ἔ-
πεσε ἡ Γκραις Μίλλερ μὲς στὸ τζά-
κι καὶ κἀκεῖ φρικτὰ;

—Ναί, μὰ δὲν πέθανε ἀπ' αὐτό.
Καὶ μάλιστα τώρα εἶναι καλύτερα.

—Γιὰ περίμενε καὶ θὰ ἴδῃς. Ἐγὼ
σοῦ λέω πὼς εἶναι ξεγραμμένη κι'
αὐτὴ καὶ ὁ Μοῦφ Πόττερ. Ἔτσι λέν
οἱ μαῦροι, κι' αὐτοὶ, ξέρουν, Χώκ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ χωρίστηκαν,
πολὺ συλλογισμένοι καὶ οἱ δύο.

Ὅταν ὁ Τὸμ ἐμπήκε ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο στὴν κάμαρά του, ἡ νύχτα
εἶχε σχεδὸν περάσει. Γδύθηκε μὲ τὶς
μεγαλύτερες προφυλάξεις κι' ἀπο-
κοιμήθηκε ἀμέσως, κατενθουσιασμέ-
νος· γιατί κανεὶς δὲν εἶχε πάρει εἴ-
δηση τὴν νυκτερινὴν του ἐκδρομὴν.
Δὲν ἐπρόσεξε ὅτι ὁ Σὶλδ ποὺ ροχαλίζει

φρόνιμα-φρόνιμα ήταν ξύπνιος—και μάλιστα πώς ήταν ξύπνιος τώρα και μία ώρα.

Όταν ο Τόμ άνοιξε το πρωί τα μάτια του, ο Σίδ είχε ντυθεί και κατεβεί. Η ημέρα φαινόταν άρκετά προχωρημένη και γενικά όλα έδειχναν πώς ήταν άργα. Γιατί άραγε δεν τον είχαν φωνάξει; Γιατί δεν τον είχαν τραβήξει από τα ποδάρια, όπως κάθε πρωί; Οί σκέψεις αυτές τον γέμισαν με κακά προαισθήματα.

Μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας βρισκόταν ντυμένος και κατέβαινε τη σκάλα, άκουροξυπνημένος και νοιώθοντας μία κόρυση να βαράει στο δλο του το κορμί. Η οικογένεια καθόταν ακόμη γύρω στο τραπέζι· μα τα φλυτζάνια ήταν άδεια. Κανείς δεν τον μάλλωσε με το καλημέρισμά· μόνο η παγερή σιωπή που τον υποδέχθηκε και η προσπάθεια όλων να κοιτάξουν άλλοι την ώρα που αυτός έμπαινε στο δωμάτιο, έκαναν την καρδιά του ένοχο να παγώσει. Κάθισε στο τραπέζι και δοκίμασε να κάνει τον ξένοιαστο, αλλά χαμένος κόπος. Κανείς δεν του μίλησε, κανείς δεν του χαμογέλασε. Τότε έκλεισε κι αυτός το στόμα του και βυθίστηκε σε μαύρη απελπισία. Άμα ήπιε το γάλα του ή θεία του τον πήρε κατά μέρος. Ο Τόμ επιτέλους άνεπνευσε με την ελπίδα πως θα τον έδερναν και θα κανονίζονταν έτσι οριστικά το ζήτημα. Μά έγινε αλλοιώς από· ο,τι έλπιζε. Η θεία του άρχισε να κλαίει πικρά και τον ρώτησε πώς του έκανε καρδιά να της προξενή τόσο λύπη και να της σπαράξει την ψυχή της και ο,τι επιτέλους άς εξακολουθήσει να της φέρεται έτσι για να πάει κι αυτός χαμένος και να φέρη τ' άσπρα της μαλλιά στον τάφο, μα και δεν είχε σκοπό να διορθωθεί και να γίνει καλός άνθρωπος.

Τα λόγια αυτά ήταν για τον Τόμ χειρότερα από χίλιες βουρδουλές και η καρδιά του Τόμ τον πονούσε τώρα ακόμη περισσότερο από το κορμί του. Έκλαψε πικρά, όρκίστηκε πως θα διορθωθεί, ζήτησε συγχώρηση και τέλος πήρε άφεση αμαρτιών, μα ένοιωθε ο,τι η συγγνώμη που είχε λάβει δεν ήταν απόλυτη και πολύ λίγη έμπιστίσύ·η είχαν πια στις υποσχέσεις του.

Βγήκε από την κάμαρα τόσο ταπεινωμένος, ώστε ούτε καν για τον Σίδ, τον προδότη δεν ένοιωθε έκδικητικές διαθέσεις κι έτσι η τρομαγμένη φευγάλα του άδελφού του από την πίσω πόρτα ήταν όλοτετα περική. Τράβηξε με κόπο ως το σχολείο, άκερος και σκουτούφλης και

έκει έφαγε της χρονιάς του μαζί με τον Τζέι Χάρπερ, για το κανόνι που το είχαν ρίξει στο σχολείο το περασμένο άπόγευμα. Όσοσο όμως υπέφερε την τιμωρία με το ύψος ανθρώπου που έχει γνώσεις· πολύ μεγαλύτερον πόνο και γι' αυτό έχει γίνει πια άναίσθητος σε τέτοια μικροπράγματα. Όστερα κάθισε στο θρανίο του, άκούμπησε τους άγκωνες όρθιους και έστήριξε το κεφάλι του στα χέρια του και κοίταζε τον τοίχο με το άπολιθωμένο βλέμμα του άπελπισμένου ανθρώπου που έφθασε πια στο κορύφωμα της απελπισίας και δεν μπορεί να προχωρήσει πέρα πέρα.

Έξαφνα ένοιωσε πως ο άγκώνας του άκούμπουσε σε κάτι σκληρό. Άλλαξε θέση βαρυστασιμένος και βαρύθυμα σήκωσε εκείνο το σκληρό πράγμα με το χέρι του να ιδη τι ήταν. Βρισκόταν τυλιγμένος σ' ένα χαρτί. Τό έτεύλιξε κι ένας μακρόσυρτος άναστεναγμός βγήκε από τα φυλλοκάρδια του— ήταν το μπρούτζινο κουμπί της τομπάκας.

Η τελευταία αυτή σταγόνα έκανε το ποτήρι της πίκρας του να ξεχειλίσσει πια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Κατά το μεσημέρι η φοβερή είδηση διαδόθηκε στο χωριό και το άναστάτωσε από άκρη σε άκρη. Μόλο που ο τηλέγραφος δεν είχε έφευρθεί ακόμη η είδηση πέταξε από στόμα σε στόμα, από άνθρωπο σε άνθρωπο, από σπίτι σε σπίτι με ταχύτητα πραγματικά τηλεγραφική. Φυσικά ο δάσκαλος δεν έκανε εκείνο το άπόγευμα μήθημα στα παιδιά—δλόκληρο το χωριό θα έκανε σχολία και κρίσεις αν άνοιγε το σχολείο. Κοντά στον σκοτωμένο είχαν βρει ένα ματωμένο μαχαίρι και κάποιος είπε πως ήταν του Μούφ Πόττερ.

Έλεγαν ακόμη πως κάποιος νοικοκύρης που γύριζε άργα στο σπίτι του εκείνο το βράδυ είχε συναντήσει τον Πόττερ που πλενόταν σ' ένα αλάκι κατά τις μία ή δύο μετά τα μεσάνυχτα και μόλις ο Πόττερ είδε πως τον πύραν είδηση το έβαλε στα πόδια. Όλα αυτά βέβαια ήταν πολύ υποπτα και μάλιστα το πλυσίμο που δεν συμβιβαζόταν όλοτετα με τις συνήθειες του Πόττερ. Όλόκληρο το χωριό έψαχνε τώρα να βρή τον «δολοφόνο»—ο κόσμος δεν άργεί να σηματούσει μια πεποίθηση και να βγάλει την άπόφασή του—μα εκείνος δεν βρισκόταν πουθενά. Έστειλαν καθάλλαλρδες να πιάσουν όλους τους δρόμους και ο ένωμοτάρχης είχε την άκλόνητη πεποίθησή πως θα τον τσάκωναν πριν να νυχτώσει.

Όλόκληρο το χωριό μετανάστευσε σ'ον γυναιξί και τέκνοις στο νεκροταφείο. Ο Τόμ έβαλε δύναμη κι ένωθήκε κι αυτός με την λιτανεία. Όχι γιατί δεν θα προτιμούσε να πάει καλύτερα όπουδήποτε άλλο παρά εκεί, μα χωρίς να το θέλει κι αυτός ο ίδιος ένοιωθε μία άκατανίκητη έλξη να τον τραβάει προς αυτό το μέρος. Όταν έφθασε στον τόπο εκείνο τον φρικτό χώθηκε ανάμεσα στο πλήθος και βρέθηκε μπροστά-μπροστά. Τού φάνηκε πως είχε περάσει ένας όλόκληρος αιώνας από τότε που είχε ιδη αυτό το φρικαλέο θέαμα.

Κάποιος τον τσίμπησε στο χέρι. Γύρισε και τα μάτια του συνάντησαν τη ματιά του Χώκλμπερυ. Εύθως κι οι δύο τους κοίταξαν κατά την αντίθετη διεύθυνση από φόβο μήπως είχαν κανείς προσέξει τη ματιά που άλλαξαν μεταξύ τους. Μα όλοι κουβέντιαζαν και μουρμούριζαν άνάκατα και ήταν καταταραγμένοι.

— Τον καυμένο, τί του έμελλε!

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ένα βράδυ ο Νασρεδίν Χότζας μπαίνοντας στο σπίτι του είπε της Χότζαινας.

— Γυναίκα, να μου ξεχωρίσεις δυο τρεις άλλαξιές άσπρόρουχα να τα βάλεις στο σάκκο μου με τα άλλα χρειζόμενα, γιατί αύριο θα πάω ταξείδι και θα λείψω δυο βδομάδες.

Εκείνη άκούοντάς τον έβαλε τα κλάμματα.

— Μπα σε καλό σου, δεν μου λές τί έχεις και κλαίς;

— Νά, κλαίω για θά μου φύγης τόσες ημέρες.

— Καλά, σκούπισε τα δάκρυά σου και κάνε αυτό που θά σου είπω. Γύρισε και κοίτα τον τοίχο.

Όταν έκανε το θέλημά του, την ρώτησε:

— Με βλέπεις έμένα τώρα;

— Όχι, άμ' πώς να σε ιδώ, Χότζα μου, που καθώς ήθελες, κοιτάζω τον τοίχο, μόνο αν είχα μάτια και πίσω μου θά μπορούσα την ίδια στιγμή να βλέπω και σένα.

— Ε! σάν δεν με βλέπεις που είμαι τόσο κοντά σου γιατί κοιτάς άλλο κι' ήταν θά λείπω να θαρρήεις πως βρίσκουμαι κάπου έδω και να παρηγοριέσαι. Άκόμη, στην προσευχή σου να δοξάζεις τον Άλλάχ που δεν σούβαλε μάτια και πίσω στο κεφάλι σου, γιατί αν τα είχες, τότε πια θά καταλάβαινες τη μοναξιά σου.

ΠΑΝ ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Άγαπητοί μου,

ΟΣΕΣ άναμνήσεις φέρνει το Πάσχα, όχι μόνο στους ήλικιωμένους σάν και μένα, αλλά και στους νέους, άκόμα και στα παιδιά! Είναι, βλέπετε, η μεγαλύτερη γιορτή του χρόνου, και μάς μένει βαθιά έντυπωμένο ο,τι βλέπουμε, άκούμε και κάνουμε σ' αυτήν, από την τελετή της Άνάστασης τη λειτουργία και τον έσπερινό στην έκκλησιά, ως το ψήσιμο του άρνιου στην αύλη και τους χαρμόσυνους πυροβολισμούς που το συνοδεύουν. Οι παιδικές άναμνήσεις είναι, φυσικά, οι ζωηρότερες. Κι' εγώ τώρα θυμύμαι πως γιόρταζα το Πάσχα όταν ήμουν παιδί στην πατρίδα μου.

Πρέπει να έξερε πως στη Ζάκυνθο οι έκκλησιαστικές τελετές είναι περίφημες, και πως την εποχή εκείνη έπικρατούσαν πολλές ώραιες ή περίεργες συνήθειες, που άλλες διατηρούνται, άκόμα κι' άλλες καταργήθηκαν. Παραδείγματος χάρι, οι πένθιμες καμπάνες της Μεγάλης Έβδομάδος έχ ή ρ ε υ α ν, δηλαδή σόπαιναν, από το πρωί της Μεγάλης Πέμπτης που, τελευταία φορά, σήμαιναν για τη λειτουργία. Και δεν ξαναχτυπούσαν, παρά το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου, στην Πρώτη λεγόμενη Άνάσταση, το «Άνάστα ο Θεός». Άλλά πως; Όλες μαζί, άπ' όλα τα καμπαναρεία της χώρας, μεγάλα και μικρά. Καμπάνες βαρείες, ήχηρές, πολύδυνες· καμπάνες μικρές, γλυκιές, μελωδικές σάν κελάδημα και σάν τραγούδι. Αυτή η γενική κωδωνοκρούση, ή τρελλή από χαρά, με έμπνευσε. Η μητέρα μου μου έφερνε στο κρεββάτι μου να δαγκάσω ένα σίδερο—συνήθως έν' από τα κλειδιά της—για το καλό. Και για πολλή ώρα άκουα χαρούμενος, έκστατικός, εκείνη τη χαρμόσυνη κοσμοχαλασιά που διαλαλούσε το έρχόμενο Πάσχα:

— τις καμπάνες, τις πιστολιές που τις συνόδευαν, τα ούρλιασμα των φοβισμένων σκύλων και τους κρότους των πήλινων κανατιών—άλλη συνήθεια αυτή «για το καλό»—που τα έρριχναν, για να σπάσουν, από τα παράθυρα στους δρόμους ή στις αυλές.

Μ' ένα λόγο γινόταν το Άνάστα ο Θεός.

Έπειτα ήσυχία. Η ημέρα του Σαββάτου περνούσε με τις έτοιμασίες για τη μεγάλη γιορτή—ψώνια, συγυρίσματα, πρόβες καινούργιων ρούχων και τα ρέστα. Και τη νύχτα έ-

πίσης ήσυχία. Νωρίς πλαγιάζαμε για να ξυπνήσουμε νωρίς. Τότε άκόμα δεν έκάναμε την Άνάσταση τα μεσάνυχτα, αλλά το πρωί της Κυριακής. Ντονόμαστε με τα λαμπριάτικά μας, παίρναμε τα κεριά μας, πηγαίναμε στην έκκλησιά της γειτονιάς μας τη διαφνοστόλιστη, τανάβαμε άπ' τη λαμπάδα του παπα με το «Δεύτε λάβετε φως», βγαίναμε με πομπή στο πλάτωμα, άκούγαμε το πρώτο Χριστός Άνέστη—έ, και του χρόνου!—γυρίζαμε στην έκκλησιά κι' άκούγαμε τη λειτουργία. Ήταν μία λειτουργία τόσο διαφορετική από τις άλλες!

Όστερ' από το Έδλογημένη ή βασιλεία, παπας και φαλτάδες έλεγαν το Χριστός Άνέστη είκοσι φορές! Έπειτα ο παπάς, με τη λαμπάδα στο χέρι και το Έθαγγέλιο στο στήθος, έδινε στην Ώραία Πύλη, κι' όλοι οι «μεγάλοι» πλησίαζαν με τη σειρά τους, άσπάζονταν το Έθαγγέλιο και φιλιούνταν με τον παπά, δηλαδή «έκαναν Χριστός Άνέστη». Και θυμύμαι άκόμα τη συγκίνησή μου την πρώτη φορά, που, άρκετά πια μεγάλος για νάξωθω κι' εγώ αυτή την τιμή, έπλησίασα δειλά-δειλά κι' εγώ κι' άγγιξα με τα χείλη μου τα ιερά εκείνα άσπρα γένεα.

Έπειτα το Έθαγγέλιο. Σ' αυτό γινόταν κάτι έκτακτο: Μικροί και μεγάλοι, είχαμε στο χέρι από ένα κουδούνι. Κι' ύστερα από κάθε περίοδο του Έθαγγελίου—«Έν αρχή ήν ο λόγος, και ο λόγος ήν προς τον Θεόν, και Θεός ήν ο λόγος—ντίν-ντίν-ντίν! χτυπούσαμε τα κουδούνια μας, χτυπούσαμε τα στασίδια, χτυπούσε και το καμπαναρείο της έκκλησίας: ντάν-ντάν-ντάν! Ήταν πάλι ένας χαρμόσυνος θόρυβος, μια έκδήλωση χαράς και θριάμβου για την Άνάσταση του Χριστού. Μου άρεσε τόσο, που παρακαλούσα να μην τελειώσει ποτε εκείνο το Έθαγγέλιο... Τελείωνε όμως, τελείωνε κι' η λειτουργία, και γυρίζαμε στα σπίτια μας. Άλλά δεν τελείωνε κι' η μεγάλη ημέρα. Ός τ' έβράδυ είχαμε κι' άλλα ώραια, πολλά. Κι' αυτά θά σάς τα πω στο έρχόμενο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'

Κι' ο Κωστάκης άπομακρόνθηκε σκεπτικός. Με τί τρόπο θά έκανε τις τεράστιες σαπουνόφουσες που ύποσχέθηκε; Άν έλεγε τρεις φορές μεγαλύτερες από της Άννας, πέντε, δέκα, καλά, μα εκατό φορές; Σά δύσκολο...

Ο Κωστάκης είχε φαντασία, μα στην περίσταση αυτή, είχε και τύχη. Φαντασία λοιπόν και τύχη τον βοήθησαν να τα καταφέρει. Και να πώς: Στην αύλη, όπου ήταν και το πλυσταρείο, ή κυρά-Μαριγώ, ή πλύστη του σπιτιού, έκανε μπουγάδα.

Την είχε τελειώσει, και κάθε τόσο έπαυε από ένα πανέρι πλυμένα ρούχα κι' ανέβαινε στην ταρατσούλα να τ' άπλώσει. Άίπλα στη σκάφη της ήταν ένα μαστέλο γεμάτο άφοισμένη σαπουνάδα. Κι' άπέσω στο δομάκο άκουμπισμένο σ' ένα τοίχο, όρθιο ήταν ένα χάλκινο όργανο, ένα «σαξόφωνο», που το είχε άφήσει εκεί ένας πλανόδιος μουζικάντης, για να τον κεράσουν οι φίλοι του στη γειτονική ταβέρνα.

Άμα είδε ο Κωστάκης το μαστέλο με τη σαπουνάδα και το ξεχασμένο σαξόφωνο, του ήρθε ή έμπνευση: Μ' αυτά ή δουλειά του γινόταν. Φύλαξε λοιπόν μια στιγμή που ή κυρά-Μαριγώ ήταν στην ταρατσούλα, και φώναξε της ξαδέφνης του:

— Άννα! Άννα! κατέβα γρήγορα να με βοηθήσεις. Κάτι θέλω να κάμω και δεν μπορώ μόνος μου.

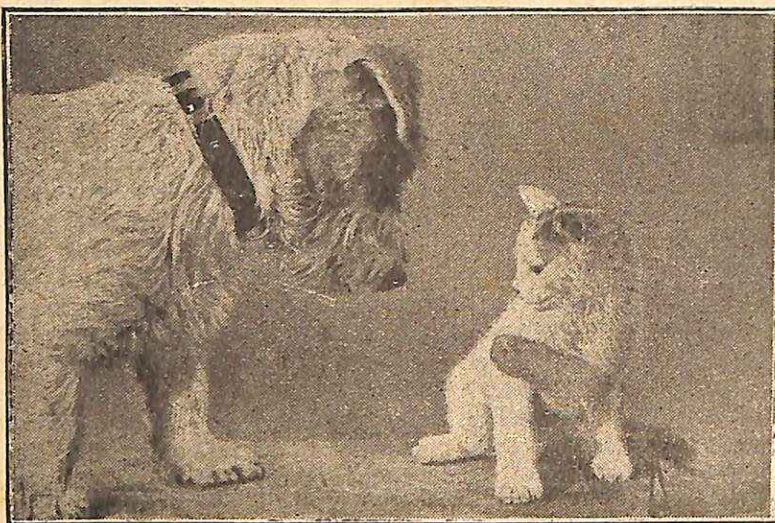
Η Άννα κατέβηκε πρόθυμα. Και τα δυο παιδιά μαζί σήκωσαν το μαστέλο και έχυσαν τη σαπουνάδα μέσα στο σαξόφωνο. Ο μουζικάντης δεν το πήρε είδηση.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΓΩ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Ψιφίνα κι' ὁ Ἀἶδρ εἶναι πολὺ καλοὶ φίλοι.

MANNA ΚΑΙ ΨΥΧOMANNA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Τὸ καὶ μὲν τὸ Μαυροῦλι εἶχε μείνει ἀποσβολωμένο. Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν εἶχε πιά μητέρα; Ὅχι, μποροῦσε νὰ πηγαίνει σπου τοῦ ἀρέσει καὶ νὰ κάνῃ ὅ, τι θέλει χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ μαλώσῃ; Ἀλλὰ πάλι τὸ βράδυ ποῖς θὰ τὸ σκέπαζε μὲ τὶς φτερούγες του γιὰ νὰ κοιμηθῇ γλυκὰ καὶ ποῖς θὰ τοῦ θύρισκε καὶ θὰ τοῦ διάλεγε τὸ καλύτερο σκουλικάκι καὶ τὸ πιὸ χονδρὸ σκύβαλο; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ φαί του μοναχό του, ποῦ ἦταν μικρὸ κι' ὅλα τὰ ἄλλα πουλιά θὰ τὸ τοιμπούσαν; Ἡ-θελε νὰ ρωτήσῃ κάποιον πιὸ μεγάλο ποῦ νὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὴν μητέρα του τὴν ἴδια δὲν μποροῦσε νὰ ρωτήσῃ, δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά. Νὰ ρωτοῦσε πάλι καμμιά ἄλλη κότα; Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἤξεραν ἐκεῖνες; Μονάχα ὁ κόκκορας, αὐτὸς θὰ ἤξερε καλά, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν φοβόταν τὸ Μαυροῦλι. Ὅλες οἱ κότες τὸν εἶχανε γι' ἀφέντη στὴν αὐλή κι' ἡ Σκουφάτη ἔλεγε πάντα στὰ παιδιὰ της, πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν σέβονται καὶ νὰ τὸν φοβῶνται. Κι' ἀλήθεια ἦταν τόσο φοβερός, μὲ τὰ μακρυὰ του νύχια, μὲ τὴν σουβλερὴ του μύτη καὶ τὸ μεγάλο του κόκκινο λειρί. Ἀλλοίμονο ἂν τολμοῦσε ἓνα πουλάκι νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ κοντὰ ποῦ ἔτρωγε. Μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ χίλια δυὸ κομμάτια. Τώρα δὲν ἔτρωγε, ἀλλὰ περπατοῦσε υπερήφανος καὶ καμαρωτὸς κ' ἴσως φαίνότανε

καλὸς κι' ἀκούγε ὅ, τι ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ τὸ Μαυροῦλι. Κ' ἔπειτα ἤθελε τόσο νὰ μάθῃ, ἂν ἡ Σκουφάτη ἦταν ἡ μητέρα του. Πλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν κοίταξε στὰ μάτια. Ὁ κόκκορας φούσκωσε τὸ λαιμό του καὶ τὸν κοίταξε αὐστηρά.

— Τί θέλεις, Μαυροῦλι; εἶπε.

— Θάθελα κάτι νὰ ρωτήσω, ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἀπαντήσης, εἶπε τὸ πουλάκι δειλά. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Σκουφάτη δὲν εἶναι μητέρα μου. Εἶν' ἀληθινὸ αὐτὸ τὸ πράγμα;

Ὁ κόκκορας φούσκωσε τὸ λαιμό του περισσότερο, τὸ λειρί του ἔγεινε κατακόκκινο καὶ ἡ οὐρά του σηκώθηκε ψηλά.

— Τί ἀνοήσιες εἶν' αὐτές ποῦ λές; ἔκανε μὲ δυνατὴ φωνή. Ποῖς σοῦ εἶπε αὐτές τίς κουταμάρες; Φύγε γρήγορα καὶ μὴν ξανακούσω τέτοιο λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιατί θὰ τὴν ἔχῃς ἄσχημα μαζί μου.

Τὸ πουλάκι ἔφυγε κατατρομαγμένο, πηδώντας ἀτακτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ χωθήκε μὲς στὸ κοτέτσι, ποῦ βρέθηκε ἀνοιχτὸ μπροστά του.

— Κρρρ! ἔκανε μία φωνή.

Καὶ μὴ κότα, ποῦ βρισκόταν στὴ γωνιά, τίναξε τρομαγμένη τὰ φτερά της. Ἦτανε γριά, πολὺ γριά κι' ὅλες σχεδὸν τίς κότες τῆς αὐλῆς αὐτῇ τίς εἶχε ἀναστήσει. Καὶ τώρα πιά, ποῦ εἶχε γεράσει καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ ἰδῇ καλά, οὔτε νὰ περιπατήσῃ στὴν αὐλή, ζοῦσε ἕλη μέρα μέσα στὸ κοτέτσι. Ἡ κυρὰ Λένη δὲν τὴν

ἔσφαζε γιατί τῆς εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ ἡσυχῇ τίς τελευταῖες τῆς ἡμέρες.

— Τί ἐπαθες; εἶπε ὅταν εἶδε τὸ πουλί, ποῦ τρομαγμένο κρύφτηκε κοντὰ της.

— Ὁ κόκκορας μὲ κυνήγησε! ἔκανε τὸ Μαυροῦλι μὲ κομμένη φωνή.

— Καὶ γιατί; ἔκανε ἡ κότα. Τί τοῦ ἔκανες;

Τὸ πουλάκι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Τὸν ρώτησα ἂν ἡ Σκουφάτη εἶν' ἡ μητέρα μου, ἔκανε σιγὰ, γιατί ὁ γάτος μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶναι. Ἀχ πές μου ἐσύ, ποῦ εἶσαι μεγάλη καὶ ξέρεις, ἔκανε μὲ πάθος, κοιτάζοντας τὴν κότα παρακλητικά. Εἶναι σι' ἀλήθεια μάννα μου ἡ Σκουφάτη ἢ δὲν γεννήθηκε ἀπ' ἐδῶ καὶ μ' ἔφεραν ἀπ' τὴν κυρὰ Στάθαινα ὅταν ἦμουν ἀκόμη ἀγριολάκι; Γιατί ἔτσι μοῦπε ὁ γάτος.

Ἡ γριά κότα κοίταξε τὸ πουλάκι μὲ τὰ μισοσβουμένα μάτια της ποῦ εἶχαν δῆ τόσα καὶ τόσα.

— Μπορεῖ ὁ γάτος νὰ ἔχῃ δίκιο, εἶπε, γιατί ἐγὼ ζῶ μέσ' τὸ κοτέτσι καὶ δὲν ξέρω τί γίνεται ἀπ' ἐξῶ. Ἀλλά, ἀκόμη κι' ἂν σὲ πῆραν ἀπ' τὴν κυρὰ Στάθαινα, τί ἔχει αὐτὸ νὰ κάνῃ; Μήπως γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπάει λιγώτερο ἢ Σκουφάτη; Μήπως δὲν σὲ πῆρε ὅταν ἀκόμη ἦσουν μιά ἄσπρη στρογγυλὴ μπαλίστα καὶ σὲ σκέπασε μὲ τίς φτερούγες της καὶ δὲν κουνήθηκε τρεῖς βδομάδες ἀπὸ κοντά σου καὶ δὲν σηκώθηκε καλά-καλά οὔτε γιὰ νὰ πιῇ νερό; Κι' ἔδωσε στὴν μικρὴ ἄσπρη μπαλίστα ζῶν μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ζεστασιά της καὶ τὴν ἔκανε μιά μέρα νὰ σπάσῃ καὶ νὰ βγῇ ἓνα ζωντανὸ πλάσμα ἀπὸ μέσα; Κι' ὅταν ἀνοιξες τὰ μάτια σου στὸ φῶς ποῖον πρωταντίκρυσες μπροστά σου; Τὴ Σκουφάτη. Καὶ ποῖς σοῦ ἔδωσε νὰ φᾶς τὸ πρῶτο σκυβαλάκι, καὶ ποῖς σοῦ ἔσφαξε τὰ φτερά σου καὶ ποῖς σὲ χάιδεψε μ' ἀγάπη; Πάλι ἡ Σκουφάτη. Καὶ κάθε βράδυ ποῖς σὲ σκεπάζει γιὰ νὰ κοιμηθῇς καὶ σὲ ποιοῦ τίς φτερούγες τρέχεις νὰ χωθῇς ὅταν πιάνῃ ἡ μπόρα ἢ ὅταν κανεὶς σὲ κυνηγῇ; Καὶ τίς προάλλες, ὅταν πέρασε ἀπὸ πάνω τὸ γεράκι, ποῖα ἔτρεχε φωνάζοντας ἀπελπισμένα γιὰ νὰ σὲ μαζέψῃ καὶ νὰ σὲ σκεπάζῃ μὴν σὲ φάῃ τὰ γριμποῦλι; Ἡ Σκουφάτη δὲν ἦταν; Ἐκτὸς ἂν ἦταν καμμιά ἄλλη, ποῦ δὲν τὴν ξέρω ἐγὼ. Κι' ἂν αὐτὴν, ποῦ σοῦ ἔχει κάνει τόσα δὲν θέλεις νὰ δομαχῇς μάννα, τότε ποῖα θὰ ὀνομάσης;

Ὅσο μιλάγε ἡ γερόκοτα, τόσο ἔσκυβε τὸ κεφάλι του τὸ πουλάκι. Κι' ἔσφαζε γιατί τῆς εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ ἡσυχῇ τίς τελευταῖες τῆς ἡμέρες.

Ὅσο μιλάγε ἡ γερόκοτα, τόσο ἔσκυβε τὸ κεφάλι του τὸ πουλάκι. Κι' ἔσφαζε γιατί τῆς εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ ἡσυχῇ τίς τελευταῖες τῆς ἡμέρες.

ἄμα ἔπαψε ἡ κότα νὰ μιλάῃ τὸ σήκωσε καὶ τὴν κοίταξε καὶ δὲν τῆς εἶπε τίποτε, γιατί! στὸ λαιμό του αἰσθανόταν ἓναν κόμπο ποῦ τὸ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃ. Στὰ μάτια του ἦταν ζωγραφισμένο ὅ, τι ἐνοιώθε μέσ' στὴν καρδιά.

Ἀπ' ἐξῶ ἀκούστηκε μιά κότα νὰ φωνάζῃ:

— Κακκκά, Μαυροῦλι μου, παιδάκι μου, ποῦ εἶσαι;

Τὸ πουλάκι τινάχτηκε σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ κανένα βαθὺν ὕπνο. Ἐτρε-

ξε μ' ὅλη τὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του στὴν μητέρα του καὶ χώθηκε στὴν ἀγκαλιά της.

— Ἀχ, πόσο χαίρομαι ποῦ σὲ ξαναβρῆκα, μαννούλα μου, πόσο χαίρομαι ποῦ σὲ ξαναβρῆκα!

Ἡ κότα, χάιδεψε μ' ἀγάπη τὸ πουλάκι. Ἀλήθεια κι' αὐτὴ χαίροταν ποῦ τὸ ξαναβρῆκε, ἂν κι' ἤξερε πῶς δὲν βρισκόταν τόσο μακριά. Καὶ ποτέ της δὲν ἔμαθε πῶς κόντεψε νὰ χάσῃ τὸ παιδάκι της σι' ἀλήθεια.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὅχι μόνο ἐπιτρέπω, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτῶ νὰ ἔρθῃ κι' αὐτὲς μαζί μας, εἶπε. Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως καὶ σιτὴ δεσποινίδα Λυντόφσκυ. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ ἔρθῃ καὶ ἐκείνη. Αὐριο εἶναι πρῶτη Ὀκτωβρίου. Μπαίνουμε στὸ φθινόπωρο καὶ ἓνας ὥραϊος περὶπατος ἀξίζει. Ἐσένα σοῦ ἀρέσει ἡ ἐξοχή;

Ναί, ψιθύρισε ἡ Ἀνναμπέλλα, ποῦ δὲν καταλάβαινε τί σχέση εἶχε τὸ φθινόπωρο κι' ἡ ἐμορφιά τῆς ἐξοχῆς μὲ τὴ συνάντησή της μὲ τὸ μυστηριώδη ἄγνωστο.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Καζιμίρ, παίρνοντας τώρα σοβαρὸ ὕφος, αὐριο σιτὴ τρισήμες νὰ βρισκόμαστε καὶ οἱ δύο σας στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου. Μὴν τύχη καὶ δὲν εἶσαι στὴν ὥρα σου, γιατί σιτὴ τέσσερις ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἔχομε φτάσει σιτὴ Ρίβα Μαρίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

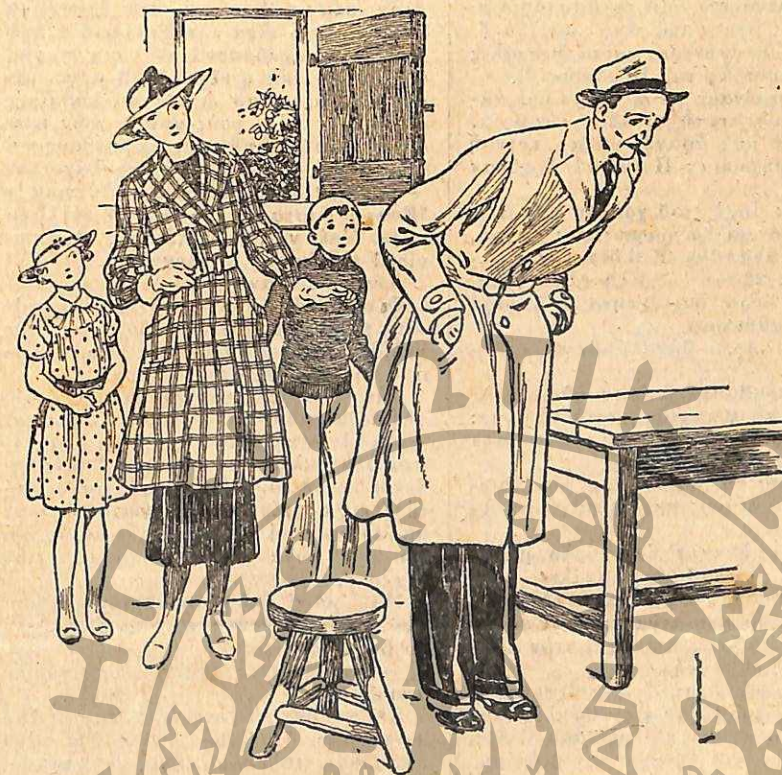
Ὁ Κόστ βρισκόταν στὸ τιμόνι καὶ τὸ αὐτοκίνητο γλιστροῦσε ἀθόρυβα ἀνάμεσα στοὺς ἔρμους σχεδὸν δρόμους τῶν προαστείων. Ἡ Γκρέτα καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα μισοναρκωμένες ἀπὸ τὴ μεσημεριανὴ ζέστη δὲν μιλοῦσαν καθόλου.

Καθισμένοι κοντὰ στὸν Καζιμίρ ὁ Ριχάρδος κοίταξε τὸ δρόμο ποῦ ἔετυλιγόταν μπροστά τους σὰν μιά ἀτελείωτη καρδέλλα.

Πέρασαν τὰ πρῶτα σπίτια τῆς Ρίβα Μαρίνα καὶ σὲ λίγο μπῆκαν μέσα σιτὴ δασοστοιχία μὲ τίς καστανιές. Ὁ Καζιμίρ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔκανε νόημα σὲ ὅλους νὰ κατέβουν. Συνέχισαν πεζὴ τὸ δρόμο τους γιὰ τὴν καλύβα τοῦ φύλακα, ποῦ σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ γράμματος ἔπρεπε νὰ βρισκεται στὸ βάθος τῆς δασοστοιχίας.

Ἡ καλύβα αὐτὴ ἦταν μᾶλλον ἑνα μικρὸ ξύλινο σπιτάκι ποῦ χρησί-

μευε ἄλλοτε γιὰ κατοικία τοῦ δασοφύλακα. Τώρα δὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐρειπώνεται καὶ μόλις καὶ μὲ τὴ βία θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἄσυλο σὲ ὥρα βροχῆς. Ἡ μικρὴ πόρτα ἦταν

Ὁ Κόστ διέκρινε ἓνα μισοσβουμένο ἀποτίγιο. (Σελ. 185, στ. γ')

μισάνοιχτη. Ὁ Καζιμίρ τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε πρῶτος.

Ὁ Ριχάρδος, ἡ Γκρέτα καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα τὸν ἀκολούθησαν. Βρέθηκαν σὲ ἓναν προθάλαμο χωρὶς παράθυρα. Ἀριστερὰ ἦταν μιά πόρτα καὶ ὁ Κόστ, ἀφοῦ ἔρριξε μιά γοργή ματιά γύρω του, διευθύνθηκε πρὸς αὐτήν.

Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ καὶ κα-

θὼς εἶχε φουσκώσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ παρουσίασε στὴν ἀρχὴ κάποια ἀντίσταση. Μὰ μὲ λίγη προσπάθεια ὁ Καζιμίρ κατάφερε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἡ δευτέρη κάμαρα ἦταν κι' αὐτὴ ἔρημη. Εἶχε ὅμως ἓνα παράθυρο, κατὰ τὸ μέρος τοῦ δάσους, ποῦ τὰ φύλλα του βρισκόνταν ὀρθάνοιχτα. Ἡ Γκρέτα κοίταξε τὸ ρολογάκι ποῦ φοροῦσε στὸ χέρι της καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Τέσσερις ἀκριβῶς.

Ὁ Ριχάρδος πρόσθεσε:

— Δὲν ἔχει ἔρθῃ κανεὶς ἀκόμη.

Ὅσο ὁ δημοσιογράφος, ἀφοῦ ἔρριξε μιά ματιά ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ δωμάτιο ἐξετάζοντας τὰ λιγοστὰ ἐπιπλά του: Ἐνα παλιὸ τραπέζι, μαυρισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ δυὸ τρεῖς παλιοκαρέκλες καὶ ἄλλα τόσα σκαμνιά. Ἐξαφνα μιά μυρουδιά τσι-

γάρου τοῦ χτύπησε σιτὴ μύτη. Ἐσκυψε γιὰ νὰ φάξῃ στὸ πάτωμα καὶ στὰ πόδια ἐνδὸς σκαμνιοῦ διέκρινε ἓνα τσιγάρο μισοσβουμένο.

— Ὁραία ἀπροσεξία! ἔκανε πατώντας τὸ μὲ τὸ πόδι.

— Βεβαίως, μποροῦσε νὰ βάλῃ φωτιά σ' ὅλη τὴν καλύβα, πρόσθεσε ἡ Γκρέτα.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANIS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(*"Ιδε' Αποτελέσματα στο προηγ. φύλλο*)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ

«Η ιστορία που θα σά; διηγηθώ έγινε εδώ και τέσσερα χρόνια. Μά τότε κι' άλλα τόσα να περάσουν, θα κρατάη πάντα την ίδια θέση, νομίζω, στη θύμηση μου.

Ήμουν τελειόφοιτη στην άστική του χωριού μου. Ένα σχολείο από καμιά εκατοστή παιδιά, από τα όποια επτά ως όκτω άναλοφούσαν στην τάξη μου.

Είχαμε πολλά προνόμια κι' μέσα έμεις «οι μεγάλες». Μά το θάυμασιότερο απ' όλα ήταν πως από μιάς θα έβγαιναν ή διευθύντρια και οι δασκάλες της «Εβδομάδας του Παιδιού» (*).

Την περιμέναν με λαχτάρα και κάποιον καρδιοχτύπι τη μοναδική ευκαιρία. «Ποιά από μιάς άραγε θάταν τυχερή στο δημοψήφισμα; Ποιά θά έρχόταν πρώτη;»

Απ' την αρχή του χρόνου έγώ μοίραζα γλυκά και ζωγραφίες στα μικρά, για να μ' αγαπάνε. Και δεν πήγαν χαμένα. Στις 22 του 'Απριλίου τάλογευμα, άξέχαστη μέρα, διαλέχτηκα — ω χαρά μου! — διευθύντρια.

Τό άλλο πρωί θάναλάμβανα καθήκοντα.

Καθώς τραβούσα, από συνήθεια, στην τάξη μου, με σταματά ή παιδονόμισσα: — «Ο κύριος έλτε να περάσετε στο Διευθυντήριο, μου λέει.

Παράτησα τη σάκκα μου και, φουσκωμένη σά άνους, κατέβηκα στην αίθουσα.

Κεί μέσα ήταν σ' ένα κύκλο μαζεμένες όλες οι άληθινές δασκάλες, μαζί και ο διευθυντής. Κάθονταν γύρω στο τραπέζι σά να περιμέναν κάποια παράσταση. — Καθήστε, μου λέει στον πληθυντικό ο διευθυντής.

Και μούκανε θέση ανάμεσά τους.

Οι άλλες τράβηξαν τις καρέκλες τους στο δεύτερο πλάνο, και μείναμε οι δυο «διευθυντές» στο κέντρο του κύκλου.

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε τώρα; Πώς θαρρίσετε τη βασιλεία σας; με ρώτησε πάντα στον πληθυντικό.

— Θά κάνω τηλεγράφημα του πρωθυπουργού, άπάντηση άδισταχα. Έτσι είχα ακουστά απ' άλλες χρονιές.

— Σωστά... Όρίστε μελάνι και χαρτί. Συντάξτε το τηλεγράφημα.

(*) Στην Τουρκία έχει καθιερωθεί ή «Εβδομάδα του Παιδιού». Αρχίζει στις 23 του 'Απριλίου και σ' όλο το διάστημα της τα παιδιά κυβερνάνε από τα σχολεία τους ως το κράτος. Δάσκαλοι, διευθυντές, νομάρχες, δήμαρχοι, άρχισυννόμος, για μιά εβδομάδα είναι παιδιά.

Νά συντάξω; κάπως δύσκολο... Ός τόσο οι δασκάλες με κοιτούσαν απ' την άκρη τους με ύποκριτική σοβαρότητα. Πήρα την πένα ηρωικά, έγραψα, έσβυσα και παρουσίασα του διευθυντή ένα χαρτί δλο μουντζούρες.

— Ώραϊα, λέει αυτός. Θά μου επιτρέψετε μονάχα να επιφέρω κάποιες τροποποιήσεις.

Έβγαλε το μολύβι του κι' έγραψε απ' την αρχή ως το τέλος ένα καινούργιο τηλεγράφημα. Τό υπέγραψα, κι' έτσι τελειώσαμε όπως όπως μ' αυτή την ιστορία.

Οι περισσότερες στην τάξη μου είχαν γίνει δασκάλες. Άλλες στή έλληνικά, άλλες στα μαθηματικά, στα έργαχειρα κτλ. Μά έγώ είχα την έποπτεία πάνω σ' όλες. Σκεφτόμουνά με λύπη πως κι' ή εβδομάδα αυτή είχε επτά μόνο μέρες κι' ήταν τόσο ώραίο να λαβαίνης σημειώματα απ' τους γονείς των παιδιών, γονείς άληθινούς με κότσους και μουστάκια, — φαντάζομαι τουλάχιστον — όπου να σέ λένε «κ. Διευθύντρια!»

Ένας μάλιστα μ' έγραψε και «έλλόγιμος». Ναί, ναί, «έλλόγιμος Δεσποινίς»! Κι' έπειτα οι έλεγχοι!

Αυτά δά ήταν κι' άν ήταν.

Φιλούσα από συγχύση και περηφάνεια καθώς άπέθετα στην άκρη της σελίδας όλόγραφον τόνομά μου, κάτω απ' τη λέξη «ή διευθύντρια».

Αυτό έδω θάταν τό άθάνατο μνημείο της δόξας μου. Ένας έλεγχος όπως και να χει είναι κάτι που μένει... Μάλιστα όταν κλείνει ώραιους βαθμούς γίνεται κειμήλιο. Τόν περιφέρουν οι μητέρες με συγχύση στη γειτονιά, τόν καμαρώνουν οι πατέρες. Σ' αυτούς και γώ ξεδίπλωνα την καλλιγραφική μου τέχνη...

Μαζί με τ' άλλο σημάδια της έξουσίας ο κ. Διευθυντής μου παρέδωσε και τό βιβλίο της ύλης.

— Προσέχετε, μούπε, είναι πολύ σπουδαίο...

Και γώ δεν τάφηνα ούτε στιγμή από κοντά μου. Μαζί τό κουβαλούσα στην παράδοση, μαζί στον κήπο, στην τραπέζα, παντού.

Τό βράδυ τόπαιρνα μαζί μου. Σάν ξάπλωνα μπροστά στη θερμάστρα για μελέτη και τό βιβλίο ένα γύρω σκόρπια στο χαλί, τό βιβλίο της ύλης θρόνιασε δίπλα μου, στην περίφημη θέση. «Ο Πίτης, τό γατάκι μου, έρχόταν χαδιάρκα να στρωθώ πάνω σέ κάποιο βιβλίο. Μ' άλλοι του άν έκανε να διαλέξη τοῦτο για κρεββάτι.

Έτσι πρωί και βράδυ τό βιβλίο της ύλης έκαινε τό ταξίδι σχολείου — σπιτιού μέσα στις τρυφερές φροντίδες.

Παρ' όλ' αυτά μιά μέρα εκεί πού παρέδίδα «μαθηματικά» έρχονται και με φωνάζουν:

— Κατεβήτε γρήγορα! ο κ. επιθεωρητής.

Τσακίστηκα, να κατέβω.

Ο κ. επιθεωρητής ήταν ένα παιδί σάν κι' έμένα. Φορούσε ματογυάλια κι' αυτό φυσικά του πρόσθετε σοβαρότητα. Κάνανε μαζί τό γύρο του σχολείου. Τούδειξα «τά παιδιά μου». Τούδωσα τις πληροφορίες που ζητούσε. Έμεινε πολύ ευχαριστημένος. Ξαναπεράσαμε στο διευθυντήριο.

Τ' αυτά μας έβγαζαν φωτιές απ' την άγωνία. Νόμιζα πως είχα ξεφύγει.

— Τώρα δώστε στον κ. επιθεωρητή τό βιβλίο της ύλης να υπογράψω, μου λέει ο διευθυντής.

— Τό βιβλίο της ύλης;

Έτρεξα όλορόθυμη στο έρμάρι. Ψέματα... Τό είχα έπάνω... Όχι! Στή σάκκα... Μά που μπορούσε να είναι επιτέλους τό περίγραφον αυτό βιβλίο; «Αρχισα ν' άνησυχώ. Σιγά-σιγά ή άνησυχία γίνηκε ταραχή. Κι' ή ταραχή άπελπισία... «Τό βιβλίο! τό βιβλίο!» Πήγαίνα να τρελλαθώ. Έψαξα σά χαζή στα ίδια και στα ίδια. Κι' ο κ. επιθεωρητής ν' άνυπομονή...

— Μήπως τό έψαχες σπύτι; λέει ο διευθυντής.

Στό σπύτι; Δεν πιστεύω. Όσotόσο με στέλνουν να κοιτάξω Τρέχω, πετώ. Φτάνω λαχανιασμένη. Τό βιβλίο ήταν εκεί. Όμως, Θέ μου σέ τί χάλια. Όταν τ' άντίκρισα μούρθε να ξεριζώσω τρίχα τρίχα τό μαλλιά μου. Χωμένο πίσω στη θερμάστρα, άνοιγμένο άνάποδα με τις σελίδες τσαλακομμένες και μισόσκιστες. Του Πίτη κατόρθωμα ήταν τοῦτο. Τόν γύρεψα σ' όλο τό σπύτι, άγοριμένη. Εύτυχως για κείνον δεν τόν βρήκα. Έπειτα, κάθισα δίπλα στο θῦμα κι' άρχισα τό μοιρολόγι. Ένοιαθα πως ποτέ μου δέ θά μπορούσα να ξαναφανώ στο σχολείο. Όλα για μένα είχαν τελειώσει. Τό βιβλίο, τό βιβλίο που μου έμπιστεύτηκαν... Και τό δάκρυα να τρέχουν ποτάμι. Κι' άπέραντη μανούλα στην καρδιά.

— Πάψε! Θά σου τ' άντιγράψω όλόκληρο άπόψε τη νύχτα... μούλεγε ή μανούλα μου.

— Μά δέ θάμει τό ίδιο.

Και δός του καινούργια, άτέλειωτα κλάμματα.

Άρρώστησα. Έμεινα δυο εβδομάδες στο κρεβάτι. Κι' όσο θυμόμουν τό σχολείο, εύχόμουν να μη ξανασηκωθώ ποτέ. Όμως όλα έχουν ένα τέλος. Κάποια μέρα χρειάστηκε να ξαναπάω τό γνωστό μου δρόμο.

Για τό βιβλίο δέ μου μίλησε ποτέ κανείς. Ούτε και γώ μπόρεσα να ρωτήσω. Έμαθα άόριστα πως είχαν όλα βολευτή. Τόσο μόνο. Όμως ή θύμηση μου έμεινε καυτερή για καιρό. Και μου ξαναγυρνά πάντα την ίδια έποχή. Κείνο που κάπως με παρηγορεί είναι τό ότι με άφέλησε κάπως τό πάθημα. Άπό τότε, λένε στο σπύτι ξγίνα τακτική και προσεκτική. Άκριβοπληρω-

μένο κέρδος βέβαια, μά κέρδος πάντα. Καλύτερα δηλαδή απ' τό τίποτε.

Τελειώσαμε άντίκρισα τόν παλιό μου διευθυντή.

— Θυμάσαι πού χρηματίσαμε και κάποτε συνάδελφοι; μούπε χαμογελώντας.

Κοκκίνησα ίσα με τ' αυτά. Και τί παράξενο! Δίπλα στη μεγάλη παλιά μου λύπη, φύτρωσε ξαφνικά μιά δεύτερη μικρούλα. Συλλογίστηκα για πρώτη φορά ότι δεν είχα προφθάσει καν να τελειώσω τη λαχταριστή εβδομάδα!

Κι' άλήθεια, έλειπαν τρεις μέρες. Ένοιασα ένα θυμό! Τί θά του κόστιζε δηλαδή του κ. επιθεωρητή να έρχόταν την τελευταία;

Νινέττα

Α' Βραβείον—Μεγάλη Τάξις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδδς Εϋριπίδου
την 20 'Απριλίου 1938

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη Διάπλωση, διοργανώνει διεβδομαδιαίες ειδικές έκπομπές για τή Έλληνόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί διαγωνισμοί.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σ' όλα τάχαπνημά μου παιδιά στέλνω τις μητρικές μου εύχες για τό Πάσχα. Και τό χρόνο με ύψαξε, προκοπή, χαρά κι' εύτυχία. Ο Χριστός πού άναστήθηκε να σάς φυλάη και να σάς φωτίξη πάντα στο καλό.

ΣΠΟΓΧΑΙΑ ΔΗΛΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Έκτός από τις φετινές δημοσιεύονται σέ κάθε φύλλο και Άσκήσεις που είχαν μείνει από Συλλογές σταλμένες πέρου, δηλαδή πριν προκηρυχθώ ο διαγωνισμός για τις Άσκήσεις του 1938, όταν μπορούσε καθένας να στέλνη όπως κι' όποτε θέλει. Διήνων λοιπόν πως οι περσινά αυτοί συνθέτες, που έλαβαν ήδη μέρος στον Διγωνισμό του 1937, δέν θά λάβουν και σtόν έφετεινό, παρά μόνον άν στείλουν και νέα Συλλογή, σύμφωνα με τούς όρους της προκήρυξης, ως τό τέλος Μαΐου. Τότε, εκτός από τις Άσκήσεις που θά τούς δημοσιευθούν από τη νέα Συλλογή, κατ' τό διαστημα της Β' Έξαμηνίας, θά τούς λογαριασθούν κι' εκτίνες που τούς δημοσιεύθηκαν ήδη από την παλιά. Έπειδή όμως ή νέα Συλλογή θά είναι μόνο για τη Β' Έξαμηνία, μπορεί να έχη και λιγώτερες Άσκήσεις, δηλαδή καμιά δωδεκαριά. Υποθέτω πως ως τό τέλος Μαΐου οι παλιοί συνθέτες προφθάσουν να κάνουν μιά τόσο μικρή Συλλογή, για να μήν πάνε χαμένες οι Άσκήσεις που τούς δημοσιεύθηκαν. Έμπορουν να στείλουν τώρα μιά μικρή ή και μεγάλη Συλλογή. Θυμίζω πως κάθε Άσκήσις πρέπει νάχη άντίκρου τη λύση της, και πως είναι άπαραίτητο να σημειώνεται, μαζί με τόνμα και τό ψευδώνυμο (έταν υπάρχει) και ή ηλικία.

Στυλιανή Κ. Ζαχαριουδάκη, πολύ μ' ευχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα, όπου μου διηγείσαι με χάρη πως έγινες συνδρομήτρια. Τώρα πρέπει ναγώρασες και τόν Όζηγό (δρ. 6), για να ιδής πως θά κάμης για ν' αλληλογραφής μαζί μου, πού είναι και δική μου επιθυμία, και γενικά να λαβαίνης μέρος στην κίνηση — Διγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.

Δέν πειράζει, Χιονοθύελλα, να μου γράφης μόνο όταν σού τό επιτρέπουν τα μαθήματα. Σ' ευχαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα. Έστειλα τα φυλλάδια από 1ης Δεκεμβρίου στο νέο μου φίλο, πού έλπίζω να μου γράψη κι' ο ίδιος. Έπίσης σού έστειλα τούς δυο τόμους που άγόρασες με τό πρόνόμο σου, για νάχης να διαβάζης τό καλοκαίρι.

Και τό δικό σου πρώτο γράμμα, Μόννα Δίζα, μου άρεσε κι' έλπίζω να έξακολουθήσης. Σου ένέκρινα, καθώς θά είδες, τό ψευδώνυμο, και σού έστειλα λυσόχαρτο για να λάβης μέρος στο Διγωνισμό. Να λοιπόν πού έγινε ή παλιά σου επιθυμία και τώρα είναι πάνοπλη Διαπλάσπουλα. Έμπρός!

Βίκτωρ Ούγκω, σου ένέκρινα, καθώς θά είδες, και τό άλλο ψευδώνυμο, αλλά όχι μόνο με τό αρχικό κι' άποσπασητικά, γιατί έτσι δέν θά έμμοιαζε με ψευδώνυμο. Ήταν καιρός, αφού είσαι συνδρομητής τέσσερα χρόνια. Άπό τό Μπάρι μου έγραψαν πού τό βιβλίο έστάλη σ' όλους τούς δικαστούς, δέν έξρω όμως γιατί δέν τό έλαβαν ακόμα όλοι.

Είλες, Βασίλισσα του Βορρά, πού δέν έπρεπε νάνυπομονήσης; Άργώ, βλέπεις, κάποτε μά δέν έξωνώ ποτέ. Λυποῦμαι γι' αυτά που σου είπα ή καθηγήτριά σου και σ' έκαμε να χάσης τό ζήλο σου για τις εκδόσεις. Έπρεπε να της άπαντήσης πως διαβάζεις Διαπλάσι, κι' όποιος διαβάζει Διαπλάσι, μαθαίνει να γράφη δημοτική με ώριμες φράσεις, χωρίς να έχη ανάγκη ν' άντιγράψη ή να βάζη άλλον να του κινή την έκθεσή του. Σ' ευχαριστεί κι' ο κ. Φαίδων για τα καλά λόγια.

Τό καταλαβαίνω, Κική Α. Βασιλάκου: όταν άγόρασες τόν τόμο μου τελειωμένο, δέν είχες τη χαρά πού έχεις τώρα, όταν λαβαίνης καθ' έβδομάδα τό φυλλάδιο, ούτε την άγωνία να παρακολουθής τά μυήστορήματα—μιά άγωνία πού είναι τόσο ήθονική. Άλλά τό κυριώτερο είναι πού τώρα μπορείς να λαβαίνης μέρος και στην κίνηση ένώ τότε δέν μπορούσες. Πρέπει λοιπόν να ευγνωμονήσης την καλή μας Άγγέλα πού σ' έκαμε Διαπλάσπουλα. Ναί, να «κλέβης» λίγη ώρα για να μου γράφης κάπου κάπου—είναι ή μόνη «κλοπή» πού επιτρέπεται. Άλλά να πάρης και ψευδώνυμο, είναι άπαραίτητο. Τό γράμμα σου ωραιότατο, μπράβο!

Σιγά-σιγά προσεῖται κανένας. Τόμπολα. Στόν πρώτο Διγωνισμό πήρες Εϋφημο Μυσία, στο δεύτερο Ι' Έπαινο, στον τρίτο, στον τέταρτο, μπορεί να πάρης και Βραβείο. Πολύ καλοί οι βαθμοί σου, εύγε. Άλλά τούς δυο Γράμους πού μου έστειλες τί να τούς κάνω; Δεν έξέρεις πως δέν δέχουμαι παρά μόνο Συλλογές από πολλές Άσκήσεις; Διάβασε και τη σημερινή μου Δήλωση.

Πραγματικώς, Δελλά, σου δημοσιεύσα και μερικές παραινέσεις Άσκήσεις με τό παλιό σου ψευδώνυμο, έπειδή όμως έστειλες και νέα συλλογή, θά σου τις λογαριάσω μ' αυτές που σου δημοσιεύω τώρα με τό νέο. Η γελοιογραφίες αυτές δέν μπορουν να δημοσιευθούν, γιατί έχουν επάνω γραμμένα λόγια. Μή μου στέλνεις τέτοιες. Δια-

βάσα και τό άλλο σου γράμμα «με προσοχή» και συμπεριζομαι στα γράμματα για τη Μεγάλη Έλλάδα. Άλλά τί Λευκωμία έλαβες από τό Μπάρι, και τί Έγνους ζητείς; Δεν μπόρεσα να καταλάβω. Σ' όλ' αυτά πού σκοπεύεις να κάμης σού εύχομαι καθ' έπιτυχία.

Λευκή Καμέλια, άν, άντι νάρχισω την άπάντησή μου έτσι, με τό ψευδώνυμό σου στην αρχή, μαζί με άλλα μου λόγια, την άρχίζω έτσι:

«Λευκή Καμέλια, άν, άντι νάρχισω κλπ.—Τότε, τό Λευκή Καμέλια θάποτελούσε «στίχο χωριστό». Έπίσης, άν για τις αξέχαστες ένέργειες που κάνεις για τη διάδοσή μου, σου άπαντούσα εδώ έτσι:

Ευχαριστώ πολύ! τό «ευχαριστώ πολύ» θά ήταν «χωριστός στίχος. Κατάλαβες τώρα τί ονομάζεται «χωριστός στίχος» στις Μικρές Άγγελίες;—Τό μελάνι σου πολύ καλό.

Περίεργο μού φαίνεται, Γλυκογέλαση: δέν είδες πως όσοι θάναζωναν την συνδρομή τους ως την 31 Δεκεμβρίου, θά λάβαιναν για δώρο αυτό τό «γαλάζιο βιβλίο» πού έβγαλε ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρι με τις «Έλληνικές Μεταδόσεις»; Και σὺ άναλώνεις έντός της προθεσμίας έστειλα λοιπόν τη διεύθυνσή σου στο Μπάρι, και να, πού τό έλαβες. Κατάλαβες τώρα; Είδα, άν και λιγάκι άργά, και τί ώρα! πού πέρασες τό Καραβάδισ, σέ πόσα σπύτια πήγες μασκωμένη ως Νύχτα, ως Βενετσιάνα κτλ. Και τό χρόνο!

Φαντάζομαι τη χαρά σου, Άπτερες Νίκη, πού είδες τό κομμάτι σου δημοσιευμένο, ενώ περιμένες να τό ιδής στις άπορρίψεις. Σέ συχαίρω και για την ώρα έκθεση πού έκαμες στο σχολείο. Περιμένω τώρα γράμμα σου από τό αγαπημένο νησάκι όπου πέρασες—και θαυμάσια, φαντάζομαι—τό Πάσχα.

Μότσα Φλώρη, αυτά που μου γράφεις στο ώραίο σου γράμμα για την άγάπη πού σου έμπνευσε τα μικρά παιδιά, μου θύμισαν ένα θαυμάσιο λόγο του Όσκαρ Ουάιλντ. «Ακουσέ τον' μπορεί να τόν θυμήθης άργότερα όταν ή άγάπη σου στα παιδιά θά μεγαλώση ακόμα και θά πάρη και μιά εύλάβεια πού την αισθάνονται οι λεπτός κι' ευαίσθητες ψυχές: «Τό σῶμα του Παιδιού—λέει ο Ουάιλντ—είναι σάν τό σῶμα του Κυρίου». Τόσο δηλαδή ιερό πράγμα, και τόσο άγνός πρέπει να είναι κανένας για ν' αγαπάς και να φιλή, χωρίς να τό βεβηλώνη, ένα μικρό παιδί—να όπως τώρα εῶς. Συνήθισμένα κι' άσημαντά αυτά τα τυπογραφικά λάθη. Τό σπουδαιότερο είναι πού ο Άρσενιάν άναφέρεται σ' «Αποτελέσματα των Λευκών Δέξων δυο φορές. Δεν μπορώ να καταλάβω πως έγινε αυτό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βίκτωρ Ούγκω, ά. (...), Μυστηριώδης, ά. (...).

Άναγνωρίσεις Ψευδώνυμων: Ψευδ. Γέλιο, κ.

Η Διάπλωση άσπάζεται τούς φίλους της: Δάφνην του Κήπου (έλπίζω να έγινε καλή ή θεία κι' ή χαρά να ξαναγύρισε) Δοχαδών Νερέφους (δέν θά έσημειώνες στην άπάντησή και την ηλικία σου, και όσοι δέν σημειώνουν ηλικία πάνε στη Μεγάλη Τάξη, γιατί πού μπορώ εῶς να έξρω ή να θυμώμαι; οι εῖκότες πολύ νόστιμες, όχι όμως πολύ τεχνικά άντιγραμμένες, όπωσδήποτε, μπορεί να χρησιμοποιήσω καμιά). Χαλκιδιωνίτισσαν (εῶ-

χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ γενναίον ξεσπάθωμα. τέσσερις νέες φίλες, καὶ μάλιστα ἐνθουσιασμένες μαζί μου, δὲν εἶναι λίγο· κι' ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου, καὶ θὰ σοὺ ἀπαντήσῃ ὅταν κατορθώσῃ νὰ λάβῃ τις πληροφορίες πού ζητεῖς. Μυρτώ (καθὼς θὰ εἴδῃς, σοὺ τὸ ἐνέκριναν καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ ἐννοεῖται πῶς ἡ τυχὼν ἀπόρριψη τῶν κομματιῶν σου δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνῃ· θὰ ἐπιμείνῃς, ὥς νὰ σοὺ δημοσιευθῇ «καὶ κάποιον μὲ Α»...). **Νηρηίδα** (δὲν φταίω, ἐσὺ θὰ εἴχῃς ξεχάσῃ νὰ σημειώσῃς καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, κι' ἐνόμισα πῶς τὸ ἔκαμες ἐπιτήδευς γιὰ νὰ σοὺ ἀπαντήσω μὲ τὸν ὀνόμα' μὴ φοβάσαι καὶ δὲν σὲ καταλαβαίνουν ἀπ' αὐτό· σὲ κάθε φυλλάδιό ὑπάρχουν ἀπαντήσεις μου καὶ μὲ ὀνόματα· περιμένω). **Θεοσιβίαν** (πολὺ καλὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα σου καὶ θὰ δημοσιευθῇ· σὺ δὲν διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων πήρες καὶ σὺ 10 Εὐσημα ὅπως ὅλοι τοῦ Γ' Ἐπαίνου· αὐτὸ σημαίνει τὸ «ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον»· μὴ πῶς, τώρα, δὲν ξέρεις τί εἶναι τὰ Εὐσημα; μὰ πῶς γίνεται ἀπὸ διάβασες τὸν Ὀδηγό; τί λέει τὸ Ε' Κεφάλαιο;) **Μαγεμένο Ρόδο** (ναί, νὰ προτρέψῃς τις Διαπλάσους τοῦ σχολείου σου νὰ ἱδρῦστε ἕνα Σύλλογο Διαπλαστικῶν· πολλὰ θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε· χαίρω πὺ δὲν σὲ ἀπογοήτευσες ἡ ἀπόρριψη τῶν κομματιῶν· θὰ διαβάσω τὸ νέο μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοὺ πῶ) **Εὐφην Φίλυρα** (ἐπράττει νὰ τὸ στείλῃς νωρίτερα, γιὰ νὰ πρόφτανε νὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιό· περιμένω καὶ τὸ μεγάλο ἀνοιξιὰτικο γράμμα). **Τσουκνίδαν** (ἔκαμες πολὺ καλὰ· θὰ εἴδῃς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· σοὺ εἰς στείλα καὶ τὸν Ὀδηγὸ ὅπου θὰ εἴδῃς ὅλους τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς στὴν κίνησή μου· ἀλλὰ νὰ διαβάσῃς καὶ τὸ συμπλήρωμά του, πὺ δημοσιεύθηκε σὲ πρῶτο ἐξωτερικὸ φυλλάδιό, γιὰτὶ μερικοὶ ὅροι ἔχουν καταργηθεῖ· **Μαριάν Χρ. Πάλλιον** (σοὺ ἔστειλα τὸ 19ο φυλλάδιό· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαίρετισμούς στὴ μαμά τὴν παλιά μου φίλη· βέβαια πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρβι θὰ τὸ λάβῃς γρήγορα) **Ραιμνοσίαν** **Ἀρτέμιδα** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ νέα μου φίλη) **Καταλὴν Μπλουντ** (θὰ εἴδῃς τὴν ἐγκρίσιν) **Ω. Ω.** (σὺμφωνοι, θὰ εἴδῃς) **Φοίβην, Ἀγκάθι, Σαρπηδόνα.** Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου θὰπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

266. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο ἀρσενικό,
Γίνεται σὲ πληγὴς τὸ δευτέρό μου,
Κι' ἕνα γνωστὸ ναρκωτικό,
Χρήσιμο κάποτε τὸ σύγολό μου.

Λοχαγὸς Ριχτόφεν

267. Συλλαβόγραφος
Μιά νότα τῆς βυζαντινῆς
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος...
Νά, ὠραῖο βασιλόπουλο
Ποῦ ἀδοξο εἶχε τέλος.

Θρεϊνὸς Κερκύρας

268. Στοιχειόγραφος
Στὰ σχήματα ὄχι, μὰ στὰ ὄργανα
Τὰ γεωμετρικά νὰ μὲ ζητήσῃς.
Τώρα, ἕνα γράμμα ἀν τοῦ βάλλης στὴν
[ἀοχή,

Χωρὶς ἄλλο κανένα νὰ τοῦ σβύσῃς,
Μπροστά σου ὅποιον ἄνθρωπο θὰ φέρῃ,
Ποῦ εὐγνωμοσύνη τί θὰ πῇ δὲν ξέρει.
Ἀγκάθι

269. Μεταγραμματισμός

Ὅποιοι ξέρει ὡς μᾶς τὸ πῇ
Χωρὶς νάξια ἢ χωρατὰ:
Πῶς παγώνει μὲ τὸ Πι,
Καὶ πῶς λυώνει μὲ τὸ Τά;
Λαμαρτίνος

270. Πυραμὶς

```

      *
    * *
  * * *
 * * * *
* * * * *

```

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν:
φωνῆεν, σύνδεσμος, χρώμα, ποταμὸς
τῆς Γαλλίας, χειρὸν ὅπως τῆς Ἀσίας.
Οἱ σταυροὶ καθέτως τιτάν, ὄρος καὶ
βιβλίον.

Ἀνθισμένη Γαζία

271. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Προδρόμος τοῦ 21.
243 = Γλυκύ.
3654 = Ὁπωροφόρον.
432567 = Αἰρετικός.
52367 = Ἐπίθετον.
6157 = Ἐρπετιόν.
723345 = Πόλις.

Μικροῦλα Τραλαλά

272. Ἐπιγραφή
Δ Ι Σ Υ Σ Κ Γ Ω Ο
Κ Α Ν Η Ε Ι Κ Α Γ
Ι Ο Ν Α Ε Ρ Ι Α Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Πεντάμορφη

273. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ
ἀπὸ ἕν γράμμα ὡς νέα κεφαλὴ, καὶ νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις τῶν
ὁποίων τάχιστα νὰ σχηματίζουσιν Ἀπο-
στολον:

ἤλιον, δεσμά, ἔρπον, ὁδός, βόλος, ἄπων.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

274-278. Ὁμοιόμορφοι Φωνηεν-τόλιπα

1, Πόλις· 2, Κράτος· 3, Πτηνόν· 4, Μήτηρ ἡμιθέου· 5, Τιτανίς.

(Πᾶσαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ τρία φωνήεντα).

Κεραμίδος Γάτος

279. Γρίφος

```

      ο
ο ο Τ Τ
  ηρ ἐμός + φ' ὀρῶ;
ο ο Τ Τ
ο Τ
Κατάσκοπος 33

```

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6.

64. Χαμαλιών (χαμαί, λέων). — 65. Ἰκόνιον· Τόνιον. — 66. Σὺλ, μὲ, ὁ-λοιμός. — 67.

Ι Ο Σ
Ι Ρ Ι Σ
Ι Ν Δ Ο Σ
Ι Κ Α Ρ Ο Σ
Ι Ω Α Ν Ν Η Σ

Ι Ο Ρ Δ Α Ν Η Σ
Ι Σ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ
Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Ν Ο Σ Ω Ν, Ἰερὼν,

Σαπφώ. — 74-75. 1. Ὑδρα, δρῶ, ὀρῶ, ὄρα, Ἥρα, Θῆρα. — 2. Νῆσος, νόσος, νότος,

πότος, πόλος, πόλις. — 76. ΗΕ-ΑΑ = Μηδὲν ἄγαν (Ἥλια, Ἑλαία, Αὐλή, Ἀλυσία) 77. Χεῖρ χειρὰ νίπτει. — 78.

Νενίκηκά σε, Σολομών! (ν, ἐν οἴκοι κα, σὲ σὺλ ὀμόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—339]

Γιὰ τὴν ἐορτὴν σου, Πανζουρλισμέ, Κόκ-
κινες Παλιάτσες, Ὑποπλοίαρχε Κρίστιαν,
ὡς στέλλω χίλιες εὐχές. Κοσμοκράτωρ

[ΑΗ'—340]

Εμέλ, Βέρθερς, Ἀζιαντέ, Τρισκατάρατε,
Λεβλά, Κοράκι, Νερμίν, καλὸ Πάσχα.
Νινέττα

[ΑΗ'—341]

Μόννα Βάννα, Ἀφρικάννα, χίλια εὐχα-
ριστῶ γιὰ ὅλα καὶ ἰδίως γιὰ τὴν
«Cousin Nicole», Ἦταν τέλεια.

Νινέττα

[ΑΗ'—342]

Εὐχομαι τὸ Πάσχα νὰ περάσῃ μετὰ χαρὰ
οἱ καλοὶ μου φίλοι: Πόλις τῶν Ὀνείρων,
Σαρπηδόων, Στέλλα Βιολάντη, Βέρθερς, Με-
γάλη Ἰδέα, Γελασίνα, Ναπολιτάννα, Ντέ-
ντεκτιβ-Φάντασμα, Ναύαρχος Νέλσον.

Γλυκογέλαστον

[ΑΗ'—343]

Στὰ μεγάλα Διαπλάσσοπουλα-ες μιὰ χά-
ρη: Νὰ μοῦ στείλουν ἕνα τετραδιάκι ἢ
ἕνα τοπίο γιὰ θύμωσιν τῆς διαβατικῆς
Διαπλαστικῆς μας ζωῆς. Δίσεις: Ἀννούλαν
Κοέν, Δημητριάδος 72, Βόλον, διὰ:

Γλυκογέλαστον

[ΑΗ'—344]

Ἰόνιον Πέλαγος, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις
Ι.Μ. Μυστικά; Λευκὴ Καμέλια

[ΑΗ'—345]

Σίνα, κρίμα τὰ περιφρονητικά γιὰ τις ἀ-
ποκαλύψεις λόγια σου. Τόμπολα

[ΑΗ'—346]

Αζιαντέ, Μουσελάν, Νερμίν, Πριγκίπισσα
Αὐγκέτ, Κερμάν, Νινέττα, Θλιμμένη
Μελωδία, Στέλλα Βιολάντη, Χριστὸς Ἀ-
νέστη. Δεῦλᾶ

[ΑΗ'—347]

Στὴν Παιγνιδάρα, Εὐάννα, Δένα Χάρη,
Μεγάλη Ἑλλάδα καὶ τοὺς φίλους των
εὐχομαι ἕνα χαρούμενο καὶ τρισυτυχισμέ-
νο Πάσχα. Δεῦλᾶ

[ΑΗ'—348]

Ἀποκαλύψεις: Φρέντερικ Μάρς = Συ-
αριανός = Ροσσάτος, Θαλασσοκράτωρ =
Σηλιωτόπουλος, Μέφιστος = Ζημιᾶτος,
Δημήτριος = Ἀργυράκης, Λορδαί = Κολω-
κοτᾶ, Ρόμπερ Ταϊβλόρ = Χάκας, Κατάσκο-
πος 33 = Παναγόπουλος, Ὑποπλοίαρχος
Κρίστιαν = Καταμπήξ, Βερνίκος = Βερῶ-
νης. — Μπαμπαοῦ, ἐρχσε μέλος; Γράψε
(ΑΗ-78).

Κυρίαρχος Διαπλάσοκοσμου

[ΑΗ'—349]

Διαπλάσοπουλα, πρωτοπαίνοντας σὺν
Διόκλῳ σου, ὡς χαίρετ' καὶ ζητῶ τὴν
φιλίαν σου. Ἐξερειννήτης

[ΑΗ'—350]

Σὲ ὅλα τὰ διαπλάσοπουλα καὶ ἰδιατέ-
τως στοὺς: Εὐθυμὸν Σηματοφόρον,
Βιολέτταν τῶν Ἀλπεων, Γακινθίδα, Ζα-
κυνθινούλαν, Φοίβην, Βασίλειά τοῦ Χιου-
μορ, Νησιώτικον Θρύλλον, Σφουγγαράν,
Ρέξ Λιζὸν καὶ Ντέντεκτιβ-Φάντασμα εὐχό-
μεθα «Καλὸ Πάσχα».

Κυκλαμιά-Ξανθὸς Ναύαρχος

[ΑΗ'—351]

Εὐχαριστῶ θερμὰ ὅλα τὰ Διαπλάσοπουλα
γιὰ τις εὐχές των στὴν γιορτὴν μου καὶ
γιὰ τοὺς ψήφους των. Εὐάννα

[ΑΗ'—352]

Δένα Χάρη μου, γλεντᾶς σπουδαία εἰ;
Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ δῆροχο
δῶρο. Εὐάννα

[ΑΗ'—353]

Δεῦλᾶ μου, ἡ ψυχὴ σου εἶναι Twin-
Sister τῆς δικῆς μου. Εὐάννα